

Sygn. akt IV CSK 344/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.
przeciwko Burmistrzowi Miasta W.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt I ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa „[...]” w W. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W skardze kasacyjnej skarżąca w ogóle nie wyjaśniła, które przepisy i z jakich przyczyn wymagają wykładni. Wskazując bowiem w podstawach skargi kasacyjnej naruszenie art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji oraz art. 199 § 2 *in fine* w zw. z art. 70 § 1 zd. 1 k.p.c., w uzasadnieniu wniosku wskazała na art. 80 oraz 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W konsekwencji nie wiadomo, czy wątpliwości interpretacyjne budzą przepisy art. 78 ust. 2 i art. 80 ustawy o gospodarce nieruchomościami, czy przepisy wypełniające podstawy skargi kasacyjnej, w szczególności dotyczące możliwości zastosowania wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania. Poza tym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania abstrahuje całkowicie od konkretnej sytuacji sprawy, w której powódka w toku postępowania

przed Sądem pierwszej i drugiej instancji zajęła jednoznacznie stanowisko, że pozwaną w sprawie nie jest Gmina, lecz jej organ - Burmistrz Miasta W., któremu, zdaniem powódki, przysługiwała w sprawie zdolność sądowa, a okoliczność, że pozwaną jest Gmina, a nie jej organ, powódka podniosła dopiero na etapie postępowania kasacyjnego. Z tych względów nie odniesiono się w skardze w ogóle do zagadnienia, czy obowiązek wyjaśniania przez sąd, kto jest stroną pozwaną w sprawie zachodził także wówczas, gdy strona jednoznacznie określała ją w postępowaniu sądowym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2001 r., III CZP 10/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 147, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., IV CK 313/05, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r., II CSK 10/08, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.